

Kl. 14:39

Hanne Agersnap (SF):

Jeg anerkender ikke præmissen om, at de reelt ikke har nogen gavnlig effekt, men det er klart, at de kunne gavne flere. Altså, det skal selvfølgelig være solidarisk med de dårligt udviklede egne i Europa, de fattige egne i Europa, de yderligt liggende, øde egne. Der kan også være egne i Danmark, der har brug for egnsudvikling, men det er primært i de fattigere lande, og det er selvfølgelig dem, de skal være solidariske over for.

Det er jo ikke meningen, at man skal på varig hjælp, og det er selvfølgelig ikke meningen, at hjælpen skal blive afhængighedsskabende, og det er vigtigt at indbygge en overgang til bæredygtighed i hjælpen, så landene selv kan klare det. Men Spanien, som bliver nævnt, og som det også overrasker mig til stadighed er så stor en modtager, har jo haft store egnsudviklingsproblemer i dele af landet. Det forventer jeg går imod en afvikling, og at pengene så i større udstrækning overføres til de nye medlemslande. Spanien er jo også et af de nyere medlemslande.

Kl. 14:40

Formanden:

Hr. Morten Messerschmidt.

Kl. 14:40

Morten Messerschmidt (DF):

Det er vist et spørgsmål om definitioner, hvad der er et nyt medlemsland. Jeg tror i hvert fald, at der er 12 lande i EU, som hårdt og kontant vil bestride, at Spanien skulle kunne kategoriseres som sådan.

Men bekymrer den her sådan, man kan sige ideologisering af solidaritetsbegrebet ikke fru Hanne Agersnap? Altså, det må være ideologi, når der ikke er nogen effekt af det. Man kan så sige, at ideologien er væsentligere end effekten, det er helt i orden, så kender vi socialisterne igen.

Men bekymrer det trods alt ikke, at det overhovedet ikke har nogen betydning for afhængigheden af støtte, at man giver støtte? Altså, ville det ikke selv i den socialistiske samfundsmodel være attråværdigt, at dem, der i år 1 får støtte, trods alt i år 2 og 3 har behov for lidt mindre støtte? Og bekymrer det så ikke, at udviklingen ikke kan ses på strukturfondene?

Kl. 14:41

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 14:41

Hanne Agersnap (SF):

Jeg er overbevist om, at det kan ses på udviklingen i landene. Hvis man kun kigger på fondene, skal man jo kigge på, om det er nye projekter, der gives til. Det svarer til dels til ulandsbistanden, som jeg har mere forstand på. Der indbygger man jo i ulandsbistanden nogle indikatorer for at se, hvorvidt projekterne bliver bæredygtige eller programmerne kan klare sig selv. Så jeg anerkender ikke præmissen om, at det ikke har nogen effekt.

Hvad angår Spanien, er det rigtigt nok, at Spanien kom med i 1986 – jeg er af ældre dato, og jeg kan godt huske det – men landet har i hvert fald i den tid haft stor glæde af udviklingsmidler. De skal så ikke blive hængende på de udviklingsmidler, og Spanien har jo udviklet sig gevaldigt i hvert fald i de første 10 år som medlem af EU.

Kl. 14:42

Formanden:

Tak til fru Hanne Agersnap. Næste ordfører er fru Helle Sjelle.

Kl. 14:42

(Ordfører)**Helle Sjelle (KF):**

Vi Konservative kan ikke tilslutte os forslaget fra DF om, at regeringen i forbindelse med de forestående budgetforhandlinger i EU pålægges at arbejde for en afvikling af EU's struktur- og samhörighedsfonde. Og det er der en række gode grunde til.

Først og fremmest er vi uenige i Dansk Folkepartis væsentligste argument for forslaget, nemlig at EU's struktur- og samhörighedsfonde er uden virkning. Fondene har forskellige formål, som vi er af den opfattelse at de også bør vurderes på baggrund af. De tilstræber ikke kun at skabe økonomisk vækst, men har altså også sociale, kulturelle og regionale formål. Og EU fordeler på den baggrund midlerne i strukturfondene til projekter, der ser lovende ud, som altså kan dokumentere en fornuftig samt ansvarlig anvendelse af EU-midlerne, og EU vurderer så selv de samme midlers virkning.

Derudover bruger Dansk Folkeparti så også Spanien, Portugal, Grækenland og Irland som eksempler på lande, der unødigt modtager penge fra strukturfondene. Og det er da rigtigt, at de lande er nettomodtagerlande, men det er også rigtigt, at når man ser på de enkelte fonde, går en stigende andel af midlerne til de nye EU-lande. Tendensen er, at de lande, der har størst